

S2E3. Simone Aaberg Kærn: Fløj ulovligt til Afghanistan under krigen

Du lytter til Den Yderste Grænse. Jeg hedder Bjørn Harvig. Jeg har været formand for Eventyrernes Klub. I denne sæson møder jeg ti nulevende danskere, der har rejst ud i verden og på hver deres måde rykket ved vores opfattelse af tilværelsen. Jeg taler med en pilot, en krigskorrespondent, en pelsjæger, en vagabond, en naturfotograf, en ekspeditionsleder, en kunstner, en bjergbestiger, en hesterytter og en astronaut.

Hello. I'm a Danish pilot who's doing a cultural flight from Copenhagen and all the way to Kabul.

The only thing I would suggest to you is to consider some alternative routing.

I hope that I can inspire this girl if she wants to build up a country, which has been in war for so many years. It's totally destroyed. You need power like this.

Simone Aaberg Kærn, du sidder allerede og griner, inden vi overhovedet er gået i gang. Det kommer slet ikke bag på mig. En amerikansk militærmand opfordrer dig til at finde, hvad han selv omtaler som, en alternativ rute. Hvad i alverden går det ud på?

Jeg er på vej til Afghanistan. Det er efter 9/11. Det er et år efter. Og jeg har læst om en afghansk pige, som gerne vil blive pilot. Jeg fik selv vinger af kvinder, der fløj under Anden Verdenskrig, der ikke gad at snakke med mig, med mindre at jeg blev pilot. Så nu var jeg på vej for at give stafetten videre til denne afghanske pige, som jeg forestillede mig havde været spærret inde det meste af sit liv. Desværre var det så en amerikansk krigszone, så de syntes, det var en dårlig idé, jeg fløj ind.

Og så ringer du til hvem? Altså hvad er det, der foregår?

Altså, jeg ringer til Pentagon, selvfølgelig, fordi jeg synes, det er en humanitær flyvning, jeg er ude på. Og de siger nej. Og på det her tidspunkt, hvor dét klip er, der er jeg på grænsen til Afghanistan. Jeg er i Iran og skal til at flyve ind i Afghanistan. Og de siger,

at det er en krigszone, og hvis jeg flyver ind, så er jeg ikke på dagens koordinerede krigsplan, og så vil jeg være target, og det skal man fjerne, sådan et.

Og alt det her dramatik, og hvad der ellers dukker op af spørgsmål, det vender vi tilbage til lige om lidt. Fordi, Simone, jeg har jo inviteret dig herind i dag, for at jeg rigtig gerne vil have, at du skal fortælle os netop om din flyvetur til Afghanistan, fordi du ønskede - sådan som jeg læser dit projekt og din smukke film, som hed *Smiling in a War Zone* - at få smilet frem netop i en krigszone. Fordi du mente, det var vigtigt, at ungdommen i Afghanistan fastholdt de håb og de drømme, de havde for fremtiden. Hvor har du hørt om den her afghanske pige henne?

Jeg havde læst om hende på Café Wilder i Politiken, hvor en dansk journalist og forfatter havde været i Afghanistan og skrev om hende i Politiken.

Og det er ikke en pige, du har talt med? Altså, hun aner ikke, hvem du er, og at du er på vej derned?

Fordi vi skulle lave en film, så havde jeg forsøgt at finde hende, og måske havde vi fundet hende igennem en dansk NGO og fået lov til at filme hende, når vi kom frem, af hendes forældre - måske. Men det anede vi ikke, om det rent faktisk var hende.

Så sætter du dig ind i en flyvemaskine i Danmark?

Ja, jeg køber en flyver af en bondemand nede på Lolland. Og så får vi den startet og lidt gaffatape på, og så starter jeg ud for Lille Skensved ind under Roskilde kontrolzone, og så flyver jeg ellers afsted mod Afghanistan. Og under armen har jeg så min daværende kæreste, som var sådan en tv-helt fra Sverige. Han var Clemens i Sverige. Og han havde købt et kamera.

Det er Magnus.

Det er Magnus Bejmar, og han var med og filmede.

Og hvad var planen så?

At befri himlen.

Jo, befri himlen. Men man flyver ikke til Afghanistan sådan direkte eller hur?

Nej, nej. Altså at man skal jo tisse, og den flyver lige så hurtigt som en lastbil på motorvejen. Og så flyver man på sådan en tre timers tid sådan 500 kilometer eller 600 kilometer, så lander man, og så tisser man, og så tager det tre måneder, før man overhovedet er kommet der til grænsen, hvor amerikanerne så siger, at jeg ikke må flyve ind. Og amerikanerne er jo sådan, at de godt kan lide bravur. Så jeg tænkte, at hvis jeg kommer hele vejen igennem Iran og hele vejen frem ad den der lille bitte stofflyver - altså der er to mennesker inde i, man sidder megatæt sammen, det er sådan en folkevogn med vinger, der ikke engang er lavet af metal - er kommet så langt, så vil de lade mig komme ind, tænker jeg.

Og nu er formentlig ikke den første eller sidste der tænker: Hold da op, et vanvittigt projekt og også farligt projekt.

Det synes de allesammen.

Det synes de allesammen? Og du snakker med masser af folk, forestiller jeg mig, inden du tager af sted. Hvad siger folk?

Ja, man skal altid gå hen til det dér jægerkorpset og sådan nogle, fordi de er rigtigt gode til ligesom at finde huller i osten og se alle mulige farer. De syntes selvfølgelig, det var en rimeligt dårlig idé.

Er der nogen, der synes, det er en god ide?

Nej.

Du finder ikke en eneste?

Jo, min mor. Men min mor hun er også datter af en polsk balletdanser, som blev skibsreder i Fredericia. Så det ligger ligesom i vores kvindeblod, at kvinder tager på eventyr i vores familie.

Så din mor siger: Simone, go!

Ja.

Og så bruger I - siger du tre måneder på at komme frem til Iran?

Ja, altså at komme igennem Iran, sådan så vi er oppe ad den afghanske grænse op imod Herat, ja. Og jo længere vi kommer frem, jo mere smiler folk, vil jeg sige. Så min mission er egentlig ikke så meget at få smilet frem i Afghanistan. De kan et rigtigt godt smile. De har virkelig meget humor. Men det er i virkeligheden at få smilet frem hos os i Vesten, fordi vi er jo lukket fuldstændigt ned efter 9/11 og indhyller os i vores angst. Meget aktuelt i forhold til Corona-situationen i dag. Verden er ramt af sådan en angstreaktion på det her tidspunkt, og vi lukker al fri flyvning ned. Og det skal forstås i overført betydning. Altså overvågning og restriktioner og krigslyst og sådan noget det ryger jo op på 270, og i virkeligheden så vil jeg gerne have... Slap dog af. Jeg vil gerne vise med min flyvning, at man kan tage ud i verden, og den tager imod dig.

Det er det, du mener, når du siger, at du vil gerne befri himlen.

Ja. Og det er virkeligheden mere rettet mod os i Vesten, som er ret gode til at vikle os selv ind i sådan nogle angstfantasier.

Kan du komme med nogle eksempler på, hvad det var for nogle reaktioner, du så fik, efter du var taget afsted? Ikke dér, hvor du nødvendigvis landede, men også herhjemme. Bragte det smilet frem hos folk, der hørte om det her projekt?

Ja, altså efterfølgende. Det blev en film, som fik stor succes rundt omkring. Og ja, altså folk har kvittet deres job og prøvet noget andet og taget ud at sejle på den dér tur rundt om Jorden, de ville. Og jeg tror, at når vi laver sådan nogle grænseoverskridende ting som i gåseøjne "eventyrere", så giver vi andre mennesker lyst til at gøre nogle af de ting i deres liv, som de egentlig har lyst til, men måske ikke turde, fordi vi nogle gange går så meget længere.

Så møder I også en masse mennesker på vej til Afghanistan, altså på flyveturen?

Ja, og de er jo enormt glade. Man skal forestille sig, at lidt ligesom her under Corona, at alt er lukket ned på en eller anden måde omkring flyvning, og sikkerhedsrestriktioner omkring flyvepladser og sådan noget er megahøje. Og her kommer vi med kameraer og skal filme midt i det hele, og sådan noget med tilladelse det er jeg måske ikke skidegod til. Så det er sådan noget: Ind på en tyrkisk militærbase og lande midt i en stor tyrkisk militærøvelse. Og det synes de jo er lidt mærkeligt. Men når de så hører, jeg skal til Afghanistan, så begynder de også at blive: Jamen, måske kan vi hjælpe. Og så hjælper det jo lidt, at der faktisk er nogle mennesker i det danske flyvevåben, som også synes, det her er en pissefed idé. Altså et eller andet sted. De synes, det er åndssvagt, men de vil gerne hjælpe mig. Så chefen for flyvevåbnet har skrevet et brev til sin tyrkiske kollega: "Dear general, dear colleague. A very persistent lady is crossing your territory."

Wauw.

Og så går tyrkerne faktisk i gang med at hjælpe mig, fordi det er så smart, at det kan godt være, at amerikanerne de kontrollerer luftrummet over Afghanistan, og at de siger nej til min flyvning, men tyrkerne kontrollerer luften over Kabul. Det går på skift imellem koalitionspartnerne. Så jeg skal jo blive gode venner med tyrkerne, og det gør jeg via den danske flyvevåbengeneral, som kender dem fra en eller anden vildsvinejagt i Finland eller sådan noget. De kender hinanden- Og jeg ved, at tyrkerne havde verdens første kvindelige kamppilot. Hun bombede kurdere allerede i 1938. Så jeg skal jo blive venner med alle de dér kvindelige kamppiloter, som de har i Tyrkiet. De har flere end Norden og EU har tilsammen, og end NATO har.

Er det nogen, du møder?

Ja, ja, selvfølgelig. Dem der bliver gode venner med, så dem er jeg ude at flyve med. Og det er jo det dér, at når kvinder danner netværk, så ryger mændene lidt af i svinget, så jeg tabte simpelthen Magnus ud ad døren under den der flyveøvelse.

Altså i bogstaveligste forstand. Du taber ham ud ad døren?

Ja, jeg taber ham ud ad døren. Fordi han er jo en god mand, der filmer det, han skal. Og jeg vil ud at flyve med de tyrkiske piger. Og så Eileen flyver så ved siden af mig

sammen med Sanji. Og så kommer vi lige til at få øjenkontakt, da de flyver forbi i deres F-5'er. Det går ret hurtigt, ikke? foom, foom. Forbi. Og så kommer hun til at dreje ind foran, og Magnus har åbnet døren på min flyver og har taget det ene ben ud af flyveren og har bundet sit bælte op. Og så står han sådan halvt på ydersiden af flyveren og filmer de her piger, når de kommer forbi i deres F-5'ere. Og så flyver de ind foran mig, og så bliver jeg ramt af deres turbulens efter flyet, og så staller min flyver. Det vil sige, der er ikke noget luft hen over vingerne. Men det er der så heller ikke over døren, så døren den går op. Det er jo ellers bare vinden, der har holdt Magnus på plads. Og han gider ikke at give slip på kameraet, for det kostede 32.000, og han havde lånt penge af sin mor. Så han begynder bare at sejle ud af den dér dør. Og så sparker flyveren, som er stallet ind i et spind i den retning, fordi så kommer flyveren jo til at falde med Magnus, og så når jeg lige at hive armene ud og få fat i Magnus, inden han er kommet helt ud ad døren, og hive ham ind igen. Og det var skidegodt, fordi på vejen ind så fik jeg flået mine push to talk-knap, altså min radioknap, af min yoke, som er ligesom mit rat på flyveren. Og det gjorde, at jeg så ikke længere kunne kommunikere med den tyrkiske militærkontrol. Og det var altså en militærøvelse. Der var mange jagerfly i luften. Så de fik en skidegod øvelse ud af at prøve at få mig ned, uden at jeg kunne tale til dem.

Du har tabt kontrollen over flyveren?

Ja, og så kan jeg ikke tale med dem. Så de får jo en rigtig, rigtig god øvelse ud af det her. Og det er dét, man skal huske, når man laver projekter med andre mennesker, at man skal sørge for, at de også får en værdi ud af det.

Hvor er det godt, at du ser noget positivt også i det. Hvad tænkte Magnus så? Altså, han var med på resten af turen på trods af den der episode?

Ja, ja. Han hoppede først af i Kabul. Efter jul i Kabul, men det kan man også godt forstå. Det var også hårdt.

Simone, jeg tænker, I skal til Kabul, hvor der er krig i Afghanistan - jeg ved ikke, hvordan krigen er i selve Kabul, men i hvert fald tæt på Kabul - og alle de flyvemaskiner, som folk ellers ville se, forestiller jeg mig, symboliserer krig for dem. Og nu kommer du i en flyvemaskine?

Ja, som har en af Anders And's nevøer malet på siden. Altså, flyveren er én af tre, og de hedder Rip, Rap og Rup, og min hedder Rip. Det synes folk er ret sjovt. Så der er sådan en Anders And, hvor den ligner sådan en smilende, lille flyver. Altså, det er sådan en Anders And-flyver, der kommer. Så når jeg kommer og lander, og jeg har klædt mig ud som sådan en flyverdame fra 30'erne eller sådan noget. Jeg ligner sådan en blanding af Den Lille Prins og Laurence of Arabia eller sådan noget.

Så de kan se, du ikke er farlig, når du lander. Men jeg tænker, at når du er på vej ind, altså du flyver jo hen over Afghanistan.

Ja. Magnus var lidt bekymret, fordi han har været i den svenske hær, og han mente, at hvis nu der var nogen på jorden, som så det her fly, og nu har de lige fået nye amerikanske venner, så ville de måske godt vise, at de var gode til at skyde os ned. Men vi havde beregnet, at der var sådan en fifty-fifty chance for, at der var et eller andet der gik major galt.

Hvor højt flyver i.

Kalashnikovsikker flyvehøjde: 7.500 fod.

Det hedder det? Eller var det noget, I opfandt?

Det havde jeg snakket med Jægerkorpset om, at det mente de, var sådan rimeligt svært - især med en Kalashnikov. De har virkelig svært ved at ramme.

Hvordan er det så at flyve ind i Afghanistan? Fortæl, hvordan der ser ud.

Jamen, der var så smukt. Altså, inden man får alle de her ting på plads i løbet af dagen, så var det blevet sidst på dagen som regel, når jeg flyver. Og så skal du forestille dig sådan nogle sanddyner i røde og brune nuancer, og så er solen på vej ned, så der kommer det her blålige ind over. Så det er sådan nogle lilla og pink og vildt smukke farver. Og så ligger der de her lilla, orange, gule lag og flyder rundt. Og samtidig så min fantasi fik jagerflyslyd frem inde i hovedet.

Så da jeg krydser grænsen, og jeg kan se grænsen meget tydeligt i sandet, så kommer AWAC'en. Det er deres radarfly, som kontrollerer. Det er et militært radarfly. Det ser os

med det samme og kalder op. Det var ret fantastisk. Da vidste jeg jo godt, at de ville nok spottere os. Jeg havde også transpondere på, så jeg gik ind med al lyset på. Jeg gik ind tydeligt. Jeg havde også lavet en flyveplan, men jeg havde så ikke tilladelsen.

Jeg havde i øvrigt afghanernes tilladelse. Det skal lige siges. Fordi jeg har gået på RUC, og der var jeg gode venner med en, der hed druk-Thomas, og han endte i Udenrigsministeriet. Druk-Thomas' ven arbejdede som piccoline på den danske ambassade, og hans rigtig gode ven var war lord-søn, og de havde været oppe i turistministeriet og fået en tilladelse til, at jeg måtte flyve, fra afghanerne.

Okay. så den var på plads.

Så den var faktisk på plads. Så det var bare det dér militære overordnede, som ikke ligesom accepterede os.

Ja, for nu vender vi tilbage til det lydclip, vi startede med.

Ja. Så er amerikanerne de siger nej til, at jeg må flyve ind. Iranerne de vil gerne af med os, fordi der er sikkerhedspolitiet efterhånden på... Jeg er også fløjet ind i Iran uden at have diplomatisk clearance, så det var også ikke så godt. Og de havde så brug for at få os videre. Så chefen på den iranske flyveplads siger, at min flyveplan er gået igennem. Og det ved jeg, at det er bullshit. Jeg lige snakket med amerikanerne, og de har sagt nej.

Og så flyver vi så ind over grænsen og AWAC'en dér den ser os med det samme. Og så var planen så, at ligesom når man skal ind på et diskotek, så begynder dørmanden, og så er det, at man har selektiv høreelse, og så smutter man ind sammen med nogle andre. Så flyvepladschefen på den iranske flyveplads han har timet vores flyvning sammen med et passagerfly, som flyver modsat retning, og så har vi fået den samme squawk. Så jeg har den samme squawk som et passagerfly, som passerer. Så ligesom hvis du skal ind på et diskotek, og du er mindreårig, så går du ligesom bare på armen af en af de store drenge, og så smutter du så forbi. Og så hører man ikke det der med, at der bliver sagt stop så godt. Det er også svært at høre, når man bliver bange. Og også svært fordi jeg sad og nynnede Indiana Jones: Doo Doo Doo Doo, Doo Doo Doo.

Her kommer jeg. Men de kalder så op. Og hvad siger de så? Altså nu har du beskrevet det her - jeg kan se det for mig - vilde landskab og...

Aircraft crossing line heading 124 identify.

Det er det, de kalder op til dig?

Ja, ja. Og så bliver de ved, jo.

Og hvad i alverden svarer du så?

Jamen, så er det så svært at høre, jo. I read you two. Altså, man melder, hvor godt radiobølgerne går igennem fra nul til fem. Og fem er godt, og to er skidedårligt. Så jeg kan simpelthen ikke rigtigt høre det.

Var du ikke bange for, at du bliver skudt ned?

Jo, men det havde vi jo afgjort, før vi tog hjemmefra, og vi vidste, der var 50 procents chance for, at det gik meget galt. Altså, den havde vi jo taget hjemmefra. Du skal ikke tage ud sådan nogle steder, hvis du ikke har lavet dit testamente.

Så det er du klar på? Du er klar på, at der er fifty-fifty chance?

Ja, jeg mener - på det her tidspunkt er det jo et kunstprojekt - jeg mener på det her tidspunkt, at det er afgørende vigtigt for verden, at vi får bekæmpet den dér angst. Jeg mener helt grundlæggende, at alle mennesker, stort set alle mennesker, har noget godt indeni sig. Hvis man ligesom kigger ind bagefter, giver dem en chance for at være gode, så kan de godt. Altså. Og jeg ved udmærket godt, at amerikanerne ikke synes, det er superfedt at ligge og skyde civilister ned. Men der sker rigtigt mange fejl i krig, så selvfølgelig kan det ske.

Men du har jo... Da du kalder op til den amerikanske ham, vi hørte på båndet, er de klar over, at nu kommer der altså det, de formentlig vil kalde nogle vanvidspiloter eller i hvert fald nogle, der ikke rigtigt burde være her.

Altså, jeg satser jo på, at det på en eller anden måde har registreret i systemet, men vi står ikke på slagplanen, altså dagens plan.

Simone, jeg har fundet et andet lydclip, som er fra - jeg er lidt i tvivl om, præcis om det er her - men du i hvert fald flyver i Afghanistan og fortæller, hvordan det er at sidde deroppe. Det er ret fint.

Det er så højt, at jeg ikke engang har data på det i flyets håndbog. Jeg har lidt for meget fuel med. Jeg synes, de ser lidt farlige ud de bjerge her.

Okay, den syntes du var pissesjov.

Foregriber jeg noget nu? Hvornår er denne her optagelse fra?

Jamen, det er fra, at det lykkedes så, at amerikanerne skyder os ikke ned, og vi lander i Herat. Og så er problemet, at Farial hun er på den anden side af Hindu Kush, som er forbjergene til Himalaya, og de er gigahøje.

Den unge, afghanske pige.

Ja, som vi er på vej til. Så jeg skal over de her bjerge. Jeg havde egentlig planlagt at flyve nedenom ned mod Kandahar, men der har amerikanerne noget kørende med nogle fanger, der ikke kører så godt, så det finder vi hurtigt ud af, at det er ikke den vej, jeg skal. De er ikke sådan superpositive over for projektet på det tidspunkt. Så derfor skal jeg gennem Hindu Kush-bjergene er for høje. Altså, det er sådan en lille prutteflyver, som man flyver rundt om flagstangen med herhjemme. Og den skal så ud på en bjergflyvning. Den er virkelig meget for lille til det der.

Og det er jo nogle af verdens største bjerge, der ligger dér.

Ja, det er i hvert fald på vej til det. De er alt for høje til den der flyver. Og der har jeg jo brug for at få noget hjælp fra de lokale piloter. De afghanske piloter. Og de synes selvfølgelig, det er fuldstændig vanvittigt, det jeg har gang i. Men så begynder vi at snakke om, hvordan er vindene inden i dette her bjergmassiv, fordi hvis vinden kommer fra den rigtige side, så bliver den presset op ad bjergene. Og kan du bruge den opdrift, som kommer fra vinden, selvom at flyveren ikke får luft nok. Det er ligesom når man selv går op i et bjerg og på et eller andet tidspunkt har brug for ekstra ilt. Så min motor får ikke ilt

nok. Og derfor har brug for opvinde. Problemet er så, at hvis vindene går op, så går de også nedad på et tidspunkt, og der skal man lige have is i maven til, at når det så går nedad, så skal du flyve med ned og have ekstra fart på, sådan så at du ikke får en dalrotor nede i bunden. Og så skal du over og hænge på det modsatte bjerg. Altså, så man flyver så fra bjergside til bjergside og flyver med vingen ligesom helt inde på bjergsiden for at udnytte alt det opadgående vind, der er.

Det er ren rutsjebanetur.

Ren rutsjebanetur. Og det er så et område med fem millioner landminer og sådan noget. Så det der med at lande, hvis man skal lave en nødlanding, så skal det være virkelig en blød landing.

Var du klar over, at det ville blive sådan der? Havde du fløjet i bjerge på den måde før?

Ja, altså det man kan sige, det er, at jeg har fløjet rigtigt meget i små fly. Og jeg har boet i Los Alamos og Santa Fe, som ligger rigtigt højt. Jeg har fløjet rigtigt meget i bjerge i USA sammen med nogle af de rigtigt, rigtigt dygtige gamle piloter fra Anden Verdenskrig. Nogle af de damer, der fløj dengang.

Ja, for det var et andet projekt.

Det var et andet projekt. Det var sådan, jeg ligesom har lært at flyve. Så jeg har faktisk rigtigt meget erfaring i lige præcis den her type af ting, ellers havde heller ikke kastet mig ud i det. Og jeg troede også, Magnus ligesom var klar over, at det kunne godt gå galt.

Var han med på den?

Ja, altså i ord. Men jeg tror, at efterfølgende så tror jeg først, det har ramt ham, hvor pissefarligt det egentlig var.

Hvordan kommer I ud af det?

Nå, men det, som vi hørte i det der klip dér... Jeg kan ikke have så meget benzin med jo ind i bjergene, og jeg bliver også nødt til at have benzin med, jeg skal bruge undervejs. Så jeg flyver tanken tom, og så stopper motoren jo simpelthen, når den ene tanke er tom. Og så skal jeg over på den anden, så jeg ved præcis, hvor meget benzin jeg har tilbage. Og jeg laver også en fejlnavigation, som er ved at slå os ihjel derinde.

Fortæl om det.

Jamen, man skal følge en lille flod. Problemet er bare, at der har været tørke i fem år på det her tidspunkt, og floden har skåret sig ned i bjergmassivet, så det er enormt svært at se den. Og Magnus han sidder dér og snakker og snakker og snakker ved siden af. Han er journalist. Og så tror jeg, jeg får talt forkert. Og så lige pludselig, så kommer jeg op over et lille bjerg, og så bagefter så falder flyveren nedad. Og I skal forestille jer, at jeg ligesom flyver inde i en labyrint. Bjergsiderne er meget højere end dér, hvor jeg kan flyve. Så jeg flyver nede i dalen, ikke? Op ad siden på den. Og så kommer jeg ind i en smal dal, og så lige pludselig rundt om et hjørne så lukker den sig. Og så skal jeg dreje rundt. Problemet er bare, at flyveren er allerede på grænsen af at stalle ud. Altså, der er næsten ikke noget luft til at holde den i luften. Og hvis jeg så begynder at dreje, så får jeg mere modstand på, så derfor skal vi have mere fart på flyveren. Og der er ikke mere power på, så det eneste jeg kan gøre, det er at putte næsen nedad. Og det, der er bag ved mig, det er højere. Og der er jeg ret sikker på, at der bliver jeg nødt til at stille flyveren på bjergsiden, så jeg begynder at beordre Magnus på engelsk til at åbne døren og have nødsende på og være klar til at stå af. Og der er det jo en fordel at være dén, der flyver, fordi du handler.

Altså, undskyld, Simone. Stå af mens du flyver, og du har et bjerg lige foran dig?

Altså stå af - altså, du mener at checke ud.

Checke ud, nu er vi færdige.

Ja.

Okay, så det er ikke sådan, så du tænker, nu løser jeg det hele?

Hej hej, Magnus. Nu kan du flyve videre. Nej, ikke på den måde. Men det er jo skidefarligt. Men på en eller anden måde, så kommer vinden så. Den bliver så også presset ud. Men jeg er helt klar på at lave sådan et high speed stall på bjergsiden dér og regner med, at der stopper turen. Men der bliver vi løftet udover. Og så ligger jeg så og cirkler, hvor Magnus han prøver at opmuntre mig til at fortsætte, og jeg vil tage tilbage til den flyveplads, som lå før Chakcharan som også ligger inde i Hindu Kush. Han ved bare, at hvis vi lander dér, så er det for resten af vinteren. Der er ikke en dråbe alkohol, og han er svensk, så der er ligesom ikke... Altså, vi bliver nødt til at fortsætte.

Så det er den gulerod, han har foran sig: Han skal have noget sprit?

Ja. Det får han så i Bamiyan.

I kommer over. Og hvor lander I så?

Så lander vi i Bamiyan.

Det er der, hvor buddhaerne blev splittet væk.

Ja, og det er helt fantastisk.

Ser I det?

Ja, det ser vi. Men Magnus ser også et Røde Kors-telt, og der er et køleskab med øller.

Fortæl lige det der med buddhaerne. Du kan formentlig gengive det bedre end jeg. Taleban...

Ja, Taleban de bortsprænger de her enormt gamle buddhaer, som er hugget ud af bjergmassivet. Det er et af verdens undere. Og det er meget, meget vanskeligt for dem. Altså, Taleban-kommandøren han arbejder i dagevis på at sprænge dem væk. Altså, de minerer hele lortet. Der er sådan nogle huler indeni, som folk også har boet i, og de bliver mineret. Og de beskyder dem med grædegranater og ja...

Og hvor lang tid er det?

Det tager dem i hvert fald... Jamen, det er jo sket før krigen. Det sker før 9/11.

Og det er, fordi de ikke vil have, at man skal afbillede...?

Ja, Taleban er en meget konservative, og man må ikke afbilde guder eller tilbede andre.

Kontrollerer Taleban det område, I så lander i?

Ikke på det her tidspunkt. Der er de væk. Det er hazaraer, som er i det dér område. Det er de meget kede af, at deres buddhaer er væk. Men dét, der er superinteressant, er, at når vi så sidder foran dem, så fornemmer man virkelig deres tilstedeværelse. Det var ret interessant. Jeg er ikke specielt religiøs, men jeg vil sige, at den tilstedeværelse, der var ved de dér buddhaer, var helt fantastisk. Og det folk, der boede der var helt vidunderligt. Det er et folk, hvor der er blevet blandet blod, da Genghis Khan, var inde over. Og de har stadigvæk sådan - altså, de er muslimer - men de har sådan et eller andet lidt budhistisk over sig, og det er sådan et bjergfolk. De har sådan en helt særlig... Jeg ved ikke, om du har været der. Har du det?

Nej, det har jeg ikke.

Det er et meget smukt folk. Og der er en tilstedeværelse. Buddha ville jo ikke have, at man afbillede ham ligesom alle mulige andre.

Men du siger, at du kunne fornemme, at de var der, selvom de ikke var der.

Ja, altså der var virkelig sådan en tilstedeværelse.

Beskriv det.

Jamen, det er vel sådan noget, som religiøse mennesker kan forklare et eller andet om. Men der var en tilstedeværelse, og jeg kunne virkelig mærke noget åndeligt dér, og jeg er ellers virkelig tykhudet med sådan noget. Men det var helt fantastisk, altså. Og det er folk, som har gået igennem så meget lidelse. De var virkelig vidunderlige. Der var en

kvinde, der inviterede os med hjem, som også bare var noget af det mest søde og glade og smilende.

Det må komme som en selvfølgelig enorm overraskelse, at så kommer der to, en dansker og en svensker, og lander dér. Hvad siger folk, når I lander?

Buy hashish. Buy hashish.

Sider de det?

Ja, der var sådan en gammel mand, der kom hen til Magnus. Fordi i 70'erne der var det jo sådan et turistområde, så jeg tror, at det at vi kom frem, det var sådan et håb om, at turismen skulle vende tilbage eller...

I mindede dem om et eller andet, der engang var.

Ja, vi mindede om noget, der var engang. Og så mindede jeg åbenbart også om en kvinde, man kan huske, som har fløjet igennem - jeg ved ikke, om det var 100 år før eller 50 år før eller 20 år før. Jeg lignede sådan en aviatrix. Det kunne de godt sagtens genkende. Det kendte de godt.

Er det her, I møder den afghanske pige?

Nej. Hun kommer først i Kabul, som er en millionby. Og den kontrollerer tyrkerne. Men amerikanerne står for slottiden. Der ringer bare op til dem på Bagram Air Base og siger, at jeg skal en slottid.

Så I flyver fra Bamiyan og så til Kabul?

Ja. Og der får jeg tilladelsen. Og så kommer jeg glædestrålende tilbage til Magnus og siger: Yes, vi har fået tilladelse. Og så siger han bare: Nej, vi bliver altså nødt til at blive her nogle dage. Og så må jeg ringe op og sige, at vi har et technical malfunction.

Man skulle ellers tro, at nu havde I været i gang så længe, at nu ville I frem til endestationen?

Men han havde fundet den hellige gral, så det gik ikke.

Han havde fundet noget sprut i et køleskab. Fortæl om, når I lander i Kabul.

Jamen, det er jo en millionby, og det er en militær flyveplads, og der er enormt travlt, og der er dytten og båtten, og man kunne i princippet bare have taget et kommercielt fly dertil, og så havde man sådan set været der. Men hele det eventyr for at komme derhen var så ikke kommet. Og lige pludselig så fra at Farial er denne her ide - altså den her afghanske pige, at den her pige, som skal overtage stafetten fra mig med de her kvinder, der fløj under Anden Verdenskrig - jamen, så er hun jo et rigtigt menneske. Og jeg er enormt meget i tvivl om, om hun er én, som nogen har fundet på. Fordi vi spørger efter hende, at der så er en eller anden, så opfinder vi ligesom den her pige eller hvad? Og så møder jeg hende, og så har hun briller. Jeg finder hende på en skole, hvor hun står og underviser i engelsk.

Hvor gammel er hun?

Hun bliver 18, mens jeg er der, siger hun, men afghanere ved ikke rigtigt, hvor gamle de er. Så jeg vil skyde på et sted mellem 16 og 17 år på det dér tidspunkt. Og hun er sådan en hiphop-pige. Og hun har brækket næse. Taleban har brækket næsen på hende.

Ved du hvorfor?

Ja, fordi hun ville lære noget. Altså, hun gik på hemmelig skole og havde bøger i tasken, og så slog de hende med sådan nogle rør - altså metal i med noget skum eller et eller andet henover. Så slog de hende over næsen.

Hvad siger det dig? Fortæller det dig, at det er en pige, som vil noget med...?

Hun har ben i næsen, som de kunne i hvert fald brække, ikke? Og hun gav ikke op. Altså, hun var et meget, meget stærkt individ. Og hun var bestemt ikke nem at arbejde med, og det syntes jeg var superfedt.

Så I banker på døren, hvor hun står og underviser?

Ja, vi samarbejder med...

Kommer I ned i en fremmed verden? Nogle hierarkiske familiemønstre?

Jamen, det gør man jo, og der har jeg så en ide om, at det nok er faren i familien, der bestemmer. I den her familie, der er det altså moren, der bestemmer. Moren er en veluddannet kvinde, som har undervist på universitetet. Det er også hende, der har tjent pengene under Taleban. Faren han har holdt med det forkerte hold og har muligvis arbejdet i det hemmelige politi. I hvert fald ser vi ham ikke i rigtig lang tid. Så det er moren, som sidder som sådan en babusjka og taler tysk i øvrigt. Og det er helt klart hende, der kører showet, og hende, der bestemmer. Og hun satser på, at Fariel kan komme til udlandet og studere. Fordi det, man selvfølgelig skal prøve at forstå, det er, at det kan godt være, at vi har drømme og sådan noget, men i Afghanistan, der drømmer fælles i den unit, man er, fordi man har ikke ligesom et ydre sikkerhedsapparat. I Danmark har vi politi og militær og sådan noget, der gør, at vi kan have noget, der hedder personlig frihed. Der er din frihed eller din sikkerhed igennem dem, du er sammen med i din familie.

Så hvis håb er det, I egentlig har taget afsted på baggrund af? Er det moderens håb for sin datter, eller er det Fariel selv?

Altså, jeg tror, det er Fariel, der over for journalisten eller forfatteren Carsten Jensen formulerer, at hun gerne vil være pilot. Jeg tror faktisk, det er hendes drøm på det tidspunkt.

Da I så fremlægger ideen for familien, hvad siger moren?

Jamen, så siger moren, at for det første vil hun gerne nogle penge, og når man laver sådan en dokumentarfilm, så kan vi ikke rigtig. Vi kan dække nogle udgifter, men du får ikke penge for at være med i en dokumentarfilm. Så hun forsøger selvfølgelig at sørge for sin familie. Men nu står Fariel ligesom og skal trække - som lokomotiv - skal trække hele hendes familie ud af suppedasen et andet sted, og det tager enormt lang tid at tale med familien for at prøve at lande det her et sted, hvor at vi alle sammen er enige om, hvad det er, der skal foregå. Fordi jeg ville i virkeligheden bare gerne give Fariel mulig-

heden for at prøve at styre en flyver. Men for familien bliver det, at nu skal Fariel have en mulighed for at studere et andet sted.

Det er lige pludselig en adgangsbillet til noget helt andet?

Og Fariel hun vil ikke.

Hun vil ikke?

Hun vil gerne ud at flyve, men hun vil ikke til Vesten og studere. Altså, hun vil blive i sit land, og hun er meget nationalistisk, og det er superinteressant. Så der sker jo nogle... Altså, det er jo et kulturelt møde. Jeg kommer jo med ideen om individuel frihed, altså symboliseret ved soloflyveren, og lander i et klansamfund. Og min film handler i virkeligheden utroligt meget om det.

Alle skal have ret til at flyve.

Alle skal have ret til at flyve, men hvis du bor i Afghanistan i hvert fald på det her tidspunkt, så skal det være en stor flyver, fordi du skal have hele familien med, og alle skal ligesom være enige om det.

Simone, nu lader vi det lige hænge i luften, om I kom ud at flyve eller ej, fordi det jo også i sig selv en vild historie. Men hvem har været dine rollemodeller og helte, når man ser tilbage i tiden, som ung pige, når du... Altså, mange ville jo sige, at det er helt vildt, at du er i stand til at få de her ideer og det her mod og det der drive. Altså, nu sidder du og siger, at du nynner Indiana Jones, når I flyver ind i Afghanistan. Men kan du fortælle mig, hvem der var dine?

Mit første forbillede er min mor, som tog os på gevaldige eventyr i Københavns Havn, Nørrebro Havn. Vi tog på vilde eventyr, hvor vi sov i telt i Københavns Havn ude bag ved nogle slaggedynger og sådan noget og bekæmpede sørøvere og alt sådan noget. Så jeg er jo opvokset til, at eventyret er lige rundt om hjørnet. Og eftersom vores familie stammer fra Marstal, så det der med at tage ud og have sømandsblod i årene dét har vi bare.

Men så er mit store forbillede Emilie Sannom, som var verdens første actionhelt. I stum-

filmens dage der var der ligesom Asta Nielsen og Emilie Sannom. Asta Nielsen hun var fine art - hun lavede virkelig stor kunst. Emilie Sannom hun ville have det sjovt. Så hun red på heste, hun fløj flyvemaskiner, hun hoppede ud fra flyvemaskiner, og hun var ligesom the bad guy, som vandt i de serier, hun var med i, indtil at man i filmhistorien ligesom kommer frem til, at de onde må ikke vinde.

Hun har været en ener på sin tid.

Hun har været totalt ener. Så man skal forestille sig, at hun er en kvinde, som har lyst til at leve et liv. Altså, hun har lyst til sex, hun har lyst til et drama, hun har lyst til altså alle de der ting, som kvinder virkelig elsker: Eventyr og spænding er alle de her ting. Og det kan man ikke på det her tidspunkt i København. Men inden for det her nye medie, som er filmen, så skaber hun sit eget rum.

Kan du huske, hvornår du fik hende på radaren?

Jeg tror, jeg var 11 år eller sådan noget. Og så var en anden, Pancho Barnes, som havde en bar i nærheden af Edwards Air Force Base dengang under måneeventyret, og hun var sådan én... Hun fløj i flyvemaskiner, og hun var med i The Ninety-Nines, som er den her gruppe af kvindelige flyvere ledet af Amelia Earhart. Og Pancho Barnes var grim som et ondt år, og hun havde det sindssygt sjovt, og hun knaldede med alle de Chuck Yeager og hele striben og levede virkelig et vidunderligt liv og var glad for sin store, skønne krop.

Så du søgte allerede som ung en eller anden form for... eller du var fascineret af de der, hvad kan vi kalde dem?

Fandenivoldske rockertøser? Ja, fordi det var en energi, jeg kunne mærke i mig. Og i 70'erne stod kvinderne for alle de der bløde, fine, fredelige værdier. Indeni mig kunne jeg mærke, at der var alt muligt mærkeligt, sjovt. Altså, aggressioner og kærlighed og alle mulige ting. Og så oplevede jeg, at rigtig mange kvinder ligesom havde lullet sig ind i, at de skulle stå for, at man skulle være så forsigtig.

Men var det lidt dén historie, du havde bygget op om, at Farial måske var det på sin måde i Afghanistan?

Ja, jeg så Farial som én, som nok var låst inde i et system, som ikke gav hende plads til at være, sådan som hun var kvinde på sin måde?

Det var det billede, du havde skabt?

Ja. Altså, da jeg var barn, blev jeg jo kaldt en drengepige. Og jeg har fundet ud af, at jeg er virkelig meget en pige. Der er bare rigtig mange piger, der ligger enormt meget låg på sig selv. Så jeg ville gerne give hende nogle af de forbilleder, som jeg havde. Altså, jeg havde mødt de her kvinder, der fløj under Anden Verdenskrig. Og det havde været fantastisk at se, hvor mange forskellige typer af kvinder, som elsker mekanik, som elsker at udfordre sig selv.

Med det projekt, der hedder Sisters in the Sky?

Sisters in the Sky, ja. Og jeg ville så gerne vise hende, hvor mange kvinder der gør sådanne ting, og at det er normalt. Altså, så hun ikke skulle føle sig som the odd one out.

Så hvad sagde Farial, da du omsider fik banket på døren?

Jamen, Farial sagde mange forskellige ting. Altså, man skal forstå det, at når du overlever i en krig, så fortæller man dem, man møder, det, de gerne vil høre, fordi det er war evolution. Så derfor skal du være sammen med nogen i rigtig lang tid, før de begynder at åbne op. Så i starten fortalte hun jo bare alt muligt, som hun tænkte, jeg gerne ville høre. Og langsomt så fandt jeg ud af, at jeg tror, jeg havde ret i det der med, at hun var lidt sådan én, som var lidt fanget i den forkerte krop. Altså, hun havde drømt om, indtil hendes lillebror blev født, at hun kunne være drengen i familien, så hun kunne få lov til at gøre nogle af de der ting. Hun ville så gerne spille fodbold og små ting - cykle og sådan noget. Og hendes far gik og sukkede, fordi han ikke havde fået en dreng. Det er skamfuldt ikke at få en dreng. Så hun tænkte, hun ligesom kunne gå ind og gøre sin far glade også ved at udfylde den rolle. Men så kom den dér lillebror Hussein, som i øvrigt er meget sød.

Simone, du dumper jo bogstaveligt talt ned fra himlen i hendes liv. Griber hun muligheden og siger: Jeg vil gerne med ud at flyve?

Ja, lige i starten så møder jeg hende på skolen og kommer hjem sammen med hendes søster, og så sagde hun bare: Yes! What? skal jeg flyve selv? Og sådan noget. Og så får vi involveret en af hendes lærere i skolen, som er tidligere jagerpilot. Så hun får undervisning på sit eget sprog, inden vi tager ud og begynder at prøve og sidder ude i flyveren og så videre. Når vi så flyver, så kan hun rent faktisk gøre tingene. Det er klart, at jeg sidder og har ansvaret ved siden af. Men det er jo meget nemt at flyve en flyvemaskine. Så hun får jo mulighed for selv at flyve.

Og det er det, jeg synes, er rigtigt vigtigt i det her projekt. Det er ikke... Jeg tager ikke til Afghanistan, for at hun skal få en flyvetur. Jeg tager til Afghanistan, for at hun kan styre en flyver selv og mærke, hvor nemt det er at styre noget, og hvor smukt der er. Det er helt vidunderligt smukt.

Og hvordan gik det så?

Jamen, der var alle mulige ting, der var svære på jorden: at få tilladelse, og moren ville have, at alle war lords, der sad i de forskellige ministerier, skulle sige ja. For man ved aldrig, hvem der kommer til magten. Og Fariel - fordi vi ikke havde nogen penge, og hun var skidegod til engelsk - hun gik faktisk rundt sammen med mig og forhandlede sin egen tilladelse, uden folk vidste, at det var hende, som det handlede om. Så hun lærte sindssygt meget omkring sit eget system. Det var én af de ting, hun var allergladest for bagefter, at hun havde været med til alt det der.

Men hun kommer så til sidst ud til flyveren, og hun har virkelig flair for det. Hun har virkelig, virkelig flair for det. Og hun nyder det. Hun kan virkelige mærke at det kilder i maven. Og hun begynder at flyve af sted, og det er jo kedeligt at flyve ligeud. Det er jo meget, meget sjovere at dreje. Og så finder hun ud af, at hvis hun laver parabolflyver, altså hvis hun sætter næsen nedad på flyveren, så den får fart på, og så trækker op, og så når den er lige ved at stalle ligesom skubber den hen over toppen, så bliver man vægtløs. Og så kommer der sådan en lille flue fra Lille Skensved og svæver i luften foran hende. Og hun er lynhurtig til at fange, at det er et eller andet mekanisk, så hun bliver ved med at lave sådan noget bølgeflyvning - op og ned og op og ned - for at den der flue skal blive ved med at være vægtløs. Og så lige pludselig bliver hun dårlig. Det er klart. Jeg er altså også ved at være lidt smådårlig. Så hun når lige at få mikrofonen væk, og så brækker hun sig, og så er jeg bare sådan: Okay, jeg tager flyveren, så flyver vi ned igen. Og hun er bare sådan: Nej, nej. Hun skal bare flyve videre.

Ser du lidt dig selv i hende, når du sidder dér? Jeg tænker også, første gang du selv fløj en flyvemaskine?

Ja. Jeg kunne virkelig mærke den dér glæde, og det er også derfor, jeg mener, at alle mennesker skal flyve, fordi det er en vidunderlig følelse. Det der med at føle sig vægtløs og føle, at man bliver tung, når man trækker en lille smule G og at bevæger sig rundt i de her dimensioner. Du kommer i kontakt med drømmestoffet. Du får overblik på en anden måde. Du ser skønheden. Bare det der med at hæve sig lidt op over dagligdagens mudder er helt, helt, helt fantastisk. Ja, jeg ser mig selv i hende. Og lige i dét øjeblik - altså de der få minutter eller tyve minutter, eller hvad vi havde deroppe - det var virkelig et håb. Altså der var håb for en bedre verden.

Italesætter hun dét selv? Altså fordi du har vel formentlig forklaret hende, at du jagtede en eller anden form for håb. Italesætter hun selv, at det satte et eller andet i gang bagefter, eller?

Ja. Altså, vi flyver faktisk i virkeligheden flere gange, og på et tidspunkt stikker Magnus af til en strand i Goa, og så filmer jeg med nogle andre, og der filmer jeg blandt andet med italiensk tv, og der sætter hun virkelig ord på. Altså, den får ikke for lidt.

Kan du huske, hvad hun siger?

Nej, jeg kan ikke lige huske, hvad hun siger. Men man skal forstå, at i Afghanistan der er jo sådan en meget stor poetisk tradition. Så det her med vinger og at hæve sig op over og at føle sig fri og så noget - det findes også i det afghanske sagnunivers. Og det tuner hun fuldstændigt ind i.

Ja, fordi I går også for at få de der tilladelser rundt til alle de dér - du kalder dem war lords, eller hvem det nu er.

Det er det jo. Altså, det er jo gamle krigsherrer, som sidder og nu leger politikere rundt omkring.

Og hvad siger de? Tapper de ind i den der poesi? Kan de set det?

Ja, det gør de. Bagefter bliver det et stort problem, fordi der er rigtig mange af de her mænd, der kommer med deres døtre, fordi der er nogen, der hører, at jeg har åbnet The Burka Flying School.

Det kunne da have været en karriere, Simone.

Ja. Men det sjove er jo, at jeg tror, at jeg tager til Afghanistan, og så bliver Fariyal den første kvinde, der smider burkaen og kommer op at flyve. Men i Afghanistan er der allerede to kvindelige piloter. De er oberster i den afghanske hær, og de er mine største hjælpere i projektet.

Nå. Fortæl om dem.

Ja. Leiluma og Latifa er søskende i 80'erne. Så kommer der en russisk hvervningsofficer forbi deres gymnasium og fortæller, at man kan blive pilot. Og russerne laver ikke forskel på mænd og kvinder, og så er der en hel masse fra klassen, som jeg går hen og melder sig. Og der er også flere andre piger, som er med. Og de kommer så igennem alle mulige test. Og de afghanske militærfolk ser ikke på det på samme måde som russerne. De mener, at det er helt forkert, at der er kommet kvinder med ind, så de gør alt i verden for, at de der piger skal smutte hjem. Alt. Men det har de ikke tænkt sig. Og fordi de er søskende, og de kan støtte hinanden, så tror jeg, at de ligesom klarer det.

Og Leiluma, som er den ældste, hun har kigget på fuglene og tænkt: Jeg skal flyve. Så for hende er det en meget, meget stærk ting. Og lillesøsteren løber så med. Og de opnår så igennem støtte fra deres far, som ellers også er sådan en traditionel fyr med turban, og mor er også en meget en traditionel muslimsk mor... Men de formår simpelthen at få deres familie til at støtte op omkring det, og det lykkes dem at blive piloter i 80'erne. Og under Taleban så flyver de militærhelikoptere med tropper og så noget mod Taleban. Til sidst i krigen bliver de nødt til at flygte, flygter til Iran og ender med at komme tilbage nogenlunde samtidig med mig, tror jeg. Og når de så kommer tilbage, så handler det om at kæmpe for at få lov til at flyve - få flyvetimer - for at komme tilbage ind i militæret, fordi der næsten ikke nogen fly tilbage.

Nå, anyway... De ser en mulighed i mit kunstprojekt, for at mit kunstprojekt kan bruges som propaganda for den afghanske hær i forhold til de vestlige donorer ved at vise, at

der er kvinder, der flyver. Det ser de her to piger - de er meget strateger. Så de ser, at hvis de kan hjælpe mig i mit projekt og flyve Farial eller flyve fotoskib for min produktion, så kan vi fortælle i min film om, at der er kvindelige piloter i Afghanistan, og dermed kan den afghanske hær få mere støtte, og de to piger kan så få flyvetimer, så de kan holde sig i jobbet. Det er ligesom dealen.

Og Farial de to piger de mødes så, og de støtter Farial i hendes mission. Og det ender så med, at vi skal lave et kæmpe propagandastunt, og CNN og CBS og TNT og alle store, BBC - de er der alle sammen for at lave det her: Nu skal Farial komme og flyve sammen med Afghanistans to kvindelige piloter.

Det var godt tænkt af dem. Og hvordan gik det så?

Vi sidder og venter. Og vi venter og venter. Vi har fået alle tilladelserne.

Venter på hvem?

Farial.

Nå.

Og Farial kommer ikke.

Har hun lugtet luntten?

Vi har fortalt luntten, og vi har også fortalt, at tyrkerne har tænkt sig at give hende et scholarship til den militære flyveskole i Eskişehir.

Er det det, hun frygter, at hun skal væk fra sin familie?

Jeg konfronterer hende et par dage efter.

Hun dukker simpelthen ikke op?

Hun dukker ikke op. Og så har vi en af slutscenerne i min film, hvor jeg forsøger at få hende til at give svaret: Hvorfor kom du ikke? Og det, hun så forklarer, det er, at i Af-

ghanistan kan man ikke have en drøm for sig selv. Man er en del af en familie. Og hvis alle i familien ikke støtter op om det, så kan man ikke. Og så er jeg sådan: Jamen, vi har spurgt din far, vi har spurgt din mor, og de bakker op?

Og hvem var så det, der ikke støttede den her ide?

Onklen. Det er altid mændene, som ikke får en chance, de stopper pigerne. For pigerne de rykker.

Ej, hvor er det tragisk. Men fortæl, hvordan det så er gået med Farial. Har du haft kontakt til hende, efter det her projekt sluttede?

Ja. Jeg var tilbage i 2009. Og hun havde det godt. Så forsvandt hun. Og et par år efter så dukkede hun op i USA.

Altså forsvandt ikke sådan så at...?

Hun forsvandt for min radar.

Jamen, også for andre så? Eller har familien vidst, hvad hun...?

Ja, de har godt vidst, hvor hun var. Men rygtet gik, at hun var blevet gift. Og jeg har hele tiden forsøgt at få hende med på filmfestivaler, og hun har ikke været interesseret i at komme med. Men så viser det sig så, at hun er endt op i USA, hvor hun er gift, og hun underviser i computer science og engelsk.

Så hun gik måske alligevel den vej, som hendes mor syntes, hun skulle?

Who knows.

Kunne du finde på at opsøge hende igen?

Jamen, hun har ret tydeligt indikeret, at hun ikke er interesseret. Til gengæld har jeg meget tæt kontakt med de to helikopterpiger. Den ene hun døde i barsels seng, men

den anden er min gode veninde. Og de har brugt mit projekt. Det var derfor, jeg mailede Anders Fogh, fordi de ville jo gerne have The Burka Flying School. Og det lykkedes.

Du portrætterede Anders Fogh...

... Rasmussen, ja.

Skal du tilbage til Afghanistan, når det er muligt?

Helt klart. Har nogen sinde prøvet at stå på ski i Afghanistan? Det er fantastisk.

Ja, jeg har godt hørt, at man kan. Så det vil du gerne?

Det vil jeg gerne. Jeg elsker Afghanistan. Det er et fantastisk smukt land og utroligt dejligt mennesker.

Simone, du har altid gang i tusind ting, og du mailede Anders Fogh Rasmussen, og du har sikkert også gang i alle mulige vilde ting lige nu. Fortæl, hvad det er.

Altså, lige før Corona var jeg i gang med et projekt i Kina, som jeg regner med at køre videre med lige om lidt. Kinesiske kvinder begyndte at flyve i det kinesiske militær i '52. Og jeg samarbejder med nogle af de allerførste kvindelige militærpiloter i Kina om et projekt, som er et kunstprojekt, og hvor vi lige nu arrangerer en Kina Rundt-flyvning sammen med de gamle kvinder...

Som stadigvæk er i live?

Som stadigvæk er i live. Og så nogle helt unge spritintelligente, hamrende skarpe, unge kvindelige piloter. Og det, der er interessant, det er, at GA-flyvning, almindelig fri flyvning, er forbudt i Kina, fordi det er ét stort militært operationsområde. Så det er kun militær og kommerciel flyvning, som faktisk kan lade sig gøre. Så at ville flyve Kina rundt og besøge nogle af de gamle pladser, som de her gamle damer har fløjet på, det er fuldstændigt umuligt. Så det er vi gået i gang med i denne her gruppe, som hedder The Ninety-Nines, som Amelia Earhart hun startede tilbage i 30'erne.

Simone, du bliver ved med at bryde vægge og barrierer og fordomme ned. Tak for en spændende snak i dag.

Den Yderste Grænse er produceret af Kontoret Juhl for Nationalmuseet og Radio Loud. Find serien på vorestid.dk eller dér, hvor du normalt finder dine podcasts.